

Arrest

nr. 210 473 van 3 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 november 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 9 januari 2018.

1.3. Op 13 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslima van Arabische origine te zijn, geboren en getogen te Bagdad.

Uw vader, een ex- baathist en voormalige mukhtar van de wijk al Mansour, Bagdad, stierf op 25 oktober 2007. U vermoedt dat hij vermoord werd. De daders zijn tot op heden onbekend. Op 30 oktober 2008 trouwde u met uw echtgenoot A.(...) M.(...) S.(...) (O.V. 6.716.141) waarmee u samen 3 kinderen kreeg.

Uw broer A.(...) diende na de dood van uw vader klacht in tegen twee personen, I.(...) en A.(...), die hij beschuldigde van de dood van uw vader. Hij werd bedreigd omwille van de klacht en verliet Irak in 2010. Ook u en uw man werden bedreigd naar aanleiding van de klacht die uw broer indiende. Op 24 september 2010 werden u, uw echtgenote, en uw dochter op de terugweg van het hospitaal vanuit een wagen onder vuur genomen door een onbekende man. Uw wagen werd geraakt maar jullie slaagden er in een checkpoint van de Iraakse ordediensten te bereiken.

Uw man verliet hierop Irak en diende op 3 november 2010 een verzoek om internationale bescherming in in België. op 19 mei 2011 nam het CGVS in hoofde van uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS

Uw man diende na het verkrijgen van zijn statuut een aanvraag tot gezinshereniging in, maar deze werd geweigerd. Vervolgens besliste uw man rond mei 2012 terug te keren naar Irak. Twee weken na zijn aankomst vestigden jullie zich opnieuw in jullie huis in de wijk al Adamya, Bagdad, waar jullie voor zijn vertrek naar België woonden. Een maand na jullie verhuis vond uw echtgenoot werk. Jullie kenden geen problemen tot begin juli 2015.

Uw schoonfamilie verbrak na jullie huwelijk het contact met u en uw man omdat zij wilden dat uw man met zijn nicht zou trouwen. Nadat uw man terugkeerde uit België ondernam hij een mislukte poging om het contact met zijn familie te herstellen. Begin juli 2015 sprak uw man uiteindelijk af met zijn vader, op diens initiatief, in een café in Adamya. In tegenstelling tot wat uw man hoopte was uw schoonfamilie niet uit op een verzoening. in tegendeel zelfs, ze suggereerden dat uw kinderen niet van hem konden zijn aangezien hij sinds zijn 16 jaar diabetes heeft. Uw man heeft zijn familie na dat gesprek nooit meer gehoord of gezien.

Twee weken later werd uw man in elkaar geslagen door onbekenden toen hij onderweg was naar de markt. Na dit incident bleef uw man enkele dagen thuis om te rusten. In die periode ging uw moeder de boodschappen doen. Op een dag werd uw moeder bedreigd door een onbekende man op een scooter. Hij zei dat jullie een zwarte dag in jullie leven zouden zien. U meent dat de incidenten gelinkt zijn aan het schietincident in 2010 of aan de problemen met uw schoonfamilie.

Uw man vroeg vervolgens op uw aanraden een paspoort aan en verliet Irak op 26 augustus 2015. U reisde samen met uw kinderen en uw moeder naar uw man in Turkije op 15 oktober 2015, waar u verbleef tot 4 november 2015. Vervolgens reisde u samen met uw man en uw kinderen via de Balkan route verder naar België, waar u op 10 november 2015 aankwam en op 12 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende originele documenten voor: Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw man en uw kinderen, het nationaliteitsbewijs van u en uw man en de weigeringsbeslissing betreffende de aanvraag tot gezinshereniging. Verder legde u een kopie voor van de overlijdensakte van uw vader, van uw huwelijksakte en van het proces-verbaal dat werd opgesteld naar aanleiding van de dood van uw vader.

Uw echtgenoot werd op 26 januari 2018 opgeroepen om het nieuwe elementen in zijn dossier, namelijk zijn terugkeer naar Irak, mondeling te komen toelichten op het CGVS en hij kreeg de mogelijkheid de redenen voor behoud van zijn status aan te halen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u aangeeft dat u mogelijk kunt hervallen in een depressie, dat u angstig bent en om psychische redenen bepaalde documenten niet zou kunnen lezen (zie CGVS, W.(...), p. 8, 9, 18) moet er worden vastgesteld dat dit louter blote beweringen betreffen die u op geen enkele manier kunt staven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming beslist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U baseert uw verzoek gedeeltelijk op de initiële asielmotieven die door uw echtgenoot, A.(...) M.(...) S.(...) (O.V. 6.716.141), werden aangehaald tijdens zijn asielprocedure in 2010, in casu de voorgehouden problemen naar aanleiding van de moord op uw vader en de klacht die vervolgens werd ingediend door uw broer. In dit verband dient opgemerkt te worden dat het verzoek van uw echtgenoot op 20 mei 2011 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zijn asielmotieven werden ongeloofwaardig bevonden doch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c) werd hem toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in Bagdad. Uw echtgenoot ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het gedrag van uw echtgenoot na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigt het ongeloofwaardige karakter van de asielmotieven die door hem werden ingeroepen. Er dient namelijk te worden vastgesteld dat hij omstreeks april of mei 2012, dus nauwelijks een jaar na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, vrijwillig terugkeerde naar Bagdad en er tot augustus 2015 verbleef. De vaststelling dat uw echtgenoot vrijwillig naar Irak teruggekeerde, intrek nam in de woning waar hij naar eigen zeggen was bedreigd en zijn leven hernam en verder uitbouwde, bevestigt dat er in hoofde van uw echtgenoot geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging en bevestigen het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 23/03/2011, p. 3, 18-19 – zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 7).

Uw echtgenoot werd op 26 januari 2018 opgeroepen om het nieuwe elementen in zijn dossier, namelijk zijn terugkeer naar Irak, mondeling te komen toelichten op het CGVS en hij kreeg de mogelijkheid de redenen voor behoud van zijn status aan te halen. Uw echtgenoot verklaarde dat hij naar Bagdad is teruggekeerd omdat u ziek was en omdat uw moeder, bij wie u inwoonde, eveneens medische klachten had. Hij was van oordeel dat u niet langer alleen in Irak kon verblijven. Bovendien was zijn aanvraag tot gezinshereniging afgewezen, waardoor een terugkeer naar Irak zich opdrong (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 6). Gesteld dat dit werkelijk de reden was, dan nog neemt dat niets weg van de vaststelling dat zijn vrijwillige terugkeer niet te vereenzelvigen valt met de ernst van de door hem voorgehouden vrees. Bovendien neemt het evenmin iets weg van de vaststelling dat hij na zijn terugkeer tot augustus 2015 in Bagdad heeft verbleven (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 9-11). Het feit dat uw echtgenoot van mei 2012 tot juli 2015 zijn leven in Bagdad kon verderzetten zonder dat er geloofwaardige indicaties waren dat hij er werd gevisieerd omwille van uw vader, ondergraaft de voorgehouden vrees. Uw echtgenoot slaagde er trouwens niet in een goede verklaring te geven voor de merkwaardige vaststelling dat hij zo lang uit de problemen kon blijven. Hij bleef naar eigen zeggen altijd bij jullie wonen, terwijl jullie de woning niet verlieten, en zijn verplaatsingen bleven beperkt tot uw woon-werkverkeer (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 15). Dit staat haaks op wat hij aanvankelijk liet optekenen, namelijk dat jullie nergens veilig waren voor jullie belagers en dat men hem zou weten te traceren en onderscheppen.

Zelf brengt u geen elementen aan die de geloofwaardigheid van bovenvermelde asielmotieven kunnen herstellen. Net zoals uw echtgenoot tijdens zijn initiële verzoek weet u nagenoeg niets over de precieze functie van uw vader. Verder weet u niet door wie hij werd vermoord, weet u evenmin wanneer uw broer klacht zou hebben ingediend omwille van het overlijden van uw vader en kunt u niet zeggen wat er in de kopies van het proces-verbaal of de overlijdensakte staat vermeld. Dat u om psychologische redenen niet in staat zou zijn deze documenten te lezen is geen afdoende verschooning voor uw gebrek aan kennis daar u deze documenten voorlegt om uw nood aan internationale bescherming te staven en er kan worden verwacht dat u op een of andere manier op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze documenten. Dient hierbij te worden opgemerkt dat het hier louter kopies betreffen waaraan, mede gezien de Iraakse context, geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. Dient daarenboven te worden vastgesteld dat u noch uw echtgenoot van 2010 tot 2015 enig probleem hebben gekend wat op welke wijze dan ook in verband kan worden gebracht met uw vader of zou laten toelaten te concluderen dat u actueel nood zou hebben aan internationale bescherming (zie CGVS, W.(...), p. 7-9).

U baseert uw verzoek om internationale bescherming vervolgens op dezelfde motieven die door uw man werden aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud om het behoud van zijn statuut te rechtvaardigen en waardoor jullie in 2015 Irak zouden hebben moeten ontvluchten. In hoofde van uw echtgenoot werd er beslist dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn nieuwe asielmotieven en werd een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het blijkt ondermeer dat de verklaringen die jullie hebben afgelegd op het CGVS in kader van jullie huidige asielprocedure op meerdere punten niet overeenstemmen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen in ernstige mate ondermijnd. Aangezien u zich op dezelfde vluchtmotieven baseert als uw echtgenoot, kan ook wat u betreft geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat jullie geen uitsluitel bieden geen over de motieven die achter de nieuwe incidenten staken. Uw echtgenoot verklaart dat hij eind 2014 in aanvaring kwam met zijn familie, nadat ze hem in 2008 lieten kiezen tussen hen of u. De door hem aangehaalde incidenten, met name de aanval op terugweg van de markt, de bedreiging aan het adres van uw moeder, en de aanslag op de generator waar hij werkte, zijn volgens hem (vermoedelijk) aan die familiale problemen gelinkt (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 12-13). U verklaart daarentegen dat jullie niet weten wie er achter de incidenten stak. Volgens u kan het ofwel aan de moord op uw vader, ofwel aan de problemen met uw schoonfamilie worden gelinkt (zie CGVS, W.(...), p. 6, 14). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat jullie duidelijkheid kunnen scheppen over de motieven die achter de ingeroepen bedreigingen steken. Dat jullie daar niet in slagen doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Vervolgens is het hoogst merkwaardig dat u bij het invullen van de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding heeft gemaakt van de problemen met uw schoonfamilie. Aangezien het om jullie concrete vluchtaanleiding gaat, roept dit ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Er mag worden verwacht dat u van bij het begin van de asielprocedure een volledig en waarheidsgetrouw beeld zou schetsen van de redenen en incidenten die tot jullie vertrek hebben geleid. U haalt geen overtuigende verklaringen aan om te vergoelijken waarom u dit niet van meet af deed, en daarmee verzaakt u aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. U verklaart enkel dat u te 'verlegen' was om het meteen te vertellen (zie CGVS, W.(...), p. 6, 15). Verlegen zijn is geen geldige verschooning om niet van meet af aan zicht te bieden op jullie asielmotieven. Dat jullie in plaats daarvan verwezen naar asielmotieven die reeds als ongeloofwaardig werden beschouwd, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas

Los daarvan kunnen jullie niet op afdoende wijze uitleggen waarom uw schoonfamilie, ruim zeven jaar na jullie huwelijk, plots hardhandige actie tegen uw echtgenoot ondernamen. Reeds ten tijde van uw echtgenoot zijn initiële asielaanvraag had hij verklaard dat zijn familie niet akkoord ging met jullie huwelijk en hem voor de keuze hadden gesteld tussen u of zijn familie. Hij had voor u gekozen, waarna zijn familie het contact met hem verbrak. Dat op zich volstond niet om een gegronde vrees voor vervolging op te baseren. In de jaren die volgden waren er geen indicaties dat uw schoonfamilie zich op hem zou wreken. Integendeel, hij reisde in tussentijd naar België, keerde terug naar Irak, bouwde zijn leven uit in Irak, en kreeg drie kinderen met u. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat uw schoonfamilie na al die tijd overging tot een lastercampagne en uw schoonvader er plots mee dreigde uw echtgenoot 'te slachten'. Uw echtgenoot slaagde er niet in om een overtuigende uitleg te formuleren voor deze plotse en radicale ommezwaaai. Hij zegt enkel dat jullie Arabieren zijn en dat hij als zoon zijn vader moet gehoorzamen. Dat is echter geen antwoord op de vraag. Nadien herhaalde uw echtgenoot dat de

problemen erger werden maar hij legt op geen enkel moment uit vanwaar die plotse ommezwaai in hun gedrag kwam. Nochtans werd hij daar meermaals expliciet naar gevraagd (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 13-14). Dat uw echtgenoot geen goede reden kan formuleren voor het plotse gewelddadige gedrag van zijn familie, is hoogst merkwaardig en versterkt de twijfels bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Evenmin leggen jullie begin van bewijs voor ter staving van de problemen met uw schoonfamilie.

Vervolgens kunnen jullie geenszins overtuigen dat jullie werkelijk slachtoffer werden van de voorgehouden incidenten, laat staan dat ze zouden wijzen op een nood aan internationale bescherming.

U beweert dat uw echtgenoot in juli 2015 door een aantal onbekende personen in elkaar werd geslagen toen hij onderweg was naar de markt. Jullie leggen niet het minste begin van bewijs voor betreffende dit incident. Uw echtgenoot heeft evenmin stappen ondernomen tegen zijn belagers, bv. door aangifte te doen bij het politiekantoor (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 14). Jullie verwijzen enkel naar (vage) fysieke klachten aan zijn neus en aan zijn been, maar jullie leggen geen enkel medisch attest voor met toelichting bij de aard van die klachten (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 9, 11, 14). Volgens uw echtgenoot gaat het om een infectie aan zijn been waarvoor hij een zalf kreeg, en een probleem met het neusbeen waarbij een operatie enkel esthetische doelen zou dienen (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 14). Het CGVS is niet bij machte om deze fysieke klachten te beoordelen. U en uw echtgenoot spreken zich vervolgens tegen over het moment waarop uw echtgenoot werd aangevallen. Volgens uw echtgenoot was hij op de terugweg van de markt naar huis (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 11), terwijl u beweert dat het op weg naar de markt gebeurde (zie W.(...), 09/01/2018, p. 13). Los daarvan zeggen jullie weinig meer dan dat het om personen ging die uw echtgenoot nog nooit eerder had gezien, dat ze hem beledigden en verder niets zeiden. Ze gaven dus geen zicht op hun motieven. Uw echtgenoot beweert dat ze waarschijnlijk in opdracht van zijn familie opereerden, maar dat is weinig meer dan een hypothese die geen enkele feitelijke basis heeft. Bovendien bleek reeds dat jullie niet kunnen overtuigen dat jullie slachtoffer werden van een dergelijk ernstig familiaal conflict. Los daarvan, en zelfs indien er zich werkelijk een dergelijk incident voordeed, valt op basis van jullie verklaringen niet uit te sluiten dat het om een geïsoleerd geval van criminaliteit ging. Jullie maken niet aannemelijk dat de belagers werkelijk uw man viseerden en dat het voorval een exponent was van een gerichte aanval tegen uw echtgenoot.

Een aantal dagen later, u en uw echtgenoot specificeren niet om hoeveel dagen het precies gaat (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 11 – zie CGVS, W.(...), p. 13), was er een nieuw voorval waarbij uw moeder op weg naar de markt door een persoon op een motorfiets werd bedreigd (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 11 – zie CGVS, W.(...), p. 13). Ook nu leggen jullie niet het minste begin van bewijs voor ter staving van dit incident en zijn jullie verklaringen bijzonder summier. Jullie zeggen weinig meer dan het om een onbekende persoon ging (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 13 – zie CGVS, W.(...) , 06/01/2018, p. 13). Het is bovendien merkwaardig dat u dit voorval niet meldde bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ. Zoals eerder gezegd bieden jullie bovendien geen uitsluitel over de achtergrond van de daders en de motieven die speelden. Dergelijke summiere en niet onderbouwde verklaringen kunnen niet overtuigen, laat staan dat ze zouden aantonen dat jullie omwille van een dergelijk, alleenstaand voorval een nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat uw echtgenoot nadien nog tot 26 augustus 2015 in dezelfde woning verbleef en dat u en uw moeder zelfs tot 15 oktober 2015 in hetzelfde huis verbleven (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 5 – zie CGVS, W.(...), 06/01/2018, p. , 15). Nochtans bleek uit de voorgehouden incidenten dat jullie belagers in staat waren om jullie op straat te onderscheppen, wat een duidelijke indicatie is dat ze ook op de hoogte waren van jullie verblijfplaatsen en levenswandel. Dat jullie er desondanks voor kozen om in de eigen woning te verblijven doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de aangehaalde incidenten.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat er door uw echtgenoot een derde incident werd aangehaald waarbij de generator van zijn baas in november of december 2015 werd vernield. Ook aan dit incident kan geen enkel geloof worden gehecht, te meer gezien de vaststelling dat u tijdens uw opeenvolgende gehoren bij DVZ en het CGVS met geen woord rept over dit zogenaamde incident. Uw echtgenoot beweert dat hij u niets over het incident heeft verteld om uw gemoed niet nodeloos te bezwaren, maar dat is uiteraard geen geldige verschoning. Aangezien jullie om dezelfde redenen asiel aanvragen, mag worden verwacht dat jullie beiden op omstandige wijze onder woorden kunnen brengen wat jullie tot jullie asielaanvraag heeft gebracht (zie CGVS, W.(...), 06/01/2018, p. 1-19 – zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 12-13). Door u niet te informeren over de generator zou uw echtgenoot u essentiële

informatie ter staving van uw nood aan internationale bescherming ontzeggen, wat niet in lijn valt te brengen met wat kan worden verwacht van personen die nood hebben aan internationale bescherming. Zijn uitleg kan dus bezwaarlijk ernstig worden genomen. Bovendien zijn zijn verklaringen omtrent het beweerde incident zoals omstandig gemotiveerd in de beslissing in zijn hoofde allesbehalve overtuigend (zie beslissing 'Opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus' echtgenoot).

U beweert ten slotte dat u een vrijgevochten vrouw bent en soms werd aangesproken op uw beslissing om geen hoofddoek te dragen. U haalt echter geen elementen aan waaruit blijkt dat u om die beslissing of uw beweerde profiel in een situatie terecht kwam die een toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt. Concrete ernstige problemen zou u hierom immers nooit gekend hebben (zie CGVS, W.(...), 06/01/2018 , p. 11).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet worden geconcludeerd dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden bevestigen hoogstens jullie nationaliteit, identiteit, en afkomst. De weigering van jullie aanvraag tot gezinshereniging doet enkel uitspraak over de door jullie gevolgde procedure voor gezinshereniging. De door u voorgelegde documenten in verband met het overlijden van uw vader en de beweerde incidenten die voortvloeiden uit zijn dood werden reeds bij de beoordeling van uw echtgenoot zijn initiële asielaanvraag in overweging genomen. De documenten waren niet van dien aard dat ze het ongeloofwaardig karakter van zijn asielmotieven teniet konden doen. Ze kunnen in kader van uw huidige asielaanvraag zeker gezien de hierboven reeds aangehaalde opmerkingen betreffende de vorm van deze documenten en uw onwetendheid over hun inhoud bijgevolg evenmin aantonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf

begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij stelt dat u een vrije vrouw bent die geen hoofddoek wenst te dragen dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het hierboven aangehaalde gegeven maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending het principe van de gezinseenheid, artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het beginsel van eenheid van familie. Zij licht toe dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingenstatus de subsidiaire beschermingsstatus van haar echtgenoot onwettig heeft opgeheven bij beslissing van 13 april 2018 en stelt dat nergens in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met dit feit. Zij wijst erop dat het vaste rechtspraak is dat het "beginsel van eenheid van het gezin" kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming ten behoeve van de familieleden. Ter staving van haar betoog verwijst zij naar het standpunt van UNHCR en artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn. Er kan geen twijfel bestaan dat zij deel uitmaakt van het kerngezin van haar echtgenoot, aldus verzoekster, die dan ook meent dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, benadrukt verzoekster dat niet wordt getwijfeld aan haar herkomst uit Bagdad. Zij wijst erop dat deze Raad in een recent arrest erkende dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is (RVV 20 november 2017, n° 198 228) en dat deze, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker zelfs aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Verzoekster meent dat *in casu* deze individuele omstandigheden onmiskenbaar aanwezig zijn. Zij licht toe dat haar vader lid van de Baath-partij was en werd vermoord door leden van het Mehdi-leger. Zij legde hieromtrent de nodige documenten neer, namelijk zijn overlijdensakte en het proces-verbaal dat werd opgesteld naar aanleiding van de dood van haar vader. Verzoekster voert aan dat recente informatie aantoonde dat vervolging van ex-Baathisten en hun familieleden nog steeds op systematische wijze gebeurt. Het ambtsbericht van 2016 meldt dat er in mei en in september 2016 een moord plaatsvond op voormalige leden van de Baath partij. Het huis van een derde voormalig lid werd aangevallen. Het ambtsbericht geeft ook aan dat er geen enkel geval bekend is van teruggekeerde Baath functionarissen en dat "personen die vanwege hun affiliatie met de Baathpartij problemen verwachten er niet voor zouden kiezen om naar Irak terug te keren. Iedereen die naar Irak terugkeert wordt op antecedenten gecontroleerd." (stuk 3). Ook een recent rapport van ACCORD maakt melding van verschillende incidenten (stuk 4):

- In juli werden 25 tot 60 ex-militairen en leden van de Baath partij gevangen genomen door IS.
- In april en juni 2015 werd bericht over de moord op honderden ex-militairen en agenten door IS.
- In 2016 berichtte het National Iraqi New Agency verschillende malen over executies van ex-militairen door IS. In een bepaald geval werden een militaire piloot en zijn zoon vermoord.
- UNAMI en OHCHR meldden dat op 3 en 4 april 2015 700 huizen werden geplunderd en in brand gestoken en 200 gebombardeerd, in het bijzonder de huizen van voormalige officieren van het Iraaks leger onder Saddam Hussein.
- Op 17 april 2015 werd een voormalige soennitische sheikh en lid van de veiligheidsdiensten onder het Saddam Hussein regime vermoord.
- Twee leden van het voormalige regime werden op 16 maart 2016 vermoord in Zuid-Irak.
- Op 29 april 2016 werd een hoge functionaris van de Baath partij vermoord.
- Op 27 september 2016 werd eveneens een lid van de Baath partij doodgeschoten.

Verzoekster besluit uit het voorgaande dat er dus niet kan worden besloten dat er geen incidenten meer plaatsvinden en dat daarom vervolging van ex-Baathisten niet meer systematisch zou zijn. Bijgevolg kan naar haar mening worden geconcludeerd dat zij extra wordt gevisieerd omwille van haar zeer nauwe link aan de Baath-partij.

Verzoekster voegt hieraan toe dat zij als soenniet meer risico loopt op individuele doelgerichte vormen van geweld door de sjiiitische milities. Zij argumenteert onder verwijzing naar de stukken 5 tot en met 10 toegevoegd aan het verzoekschrift en naar rechtspraak van deze Raad (CCE 199 605 van 12 februari 2018) dat soennieten in Bagdad het doelwit zijn van vervolging door sjiiitische milities omdat zij geassocieerd worden met soennitische rebellen/IS, dat de sjiiitische milities ondertussen deel uitmaken van het Iraakse leger en een grote vrijheid van actie en beweging bezitten binnen Bagdad, dat sjiiitische milities aanwezig in de verschillende wijken van de stad en er de orde handhaven, dat de Iraakse politie machteloos staat t.a.v. hun optreden, dat de veiligheidssituatie in Bagdad grotendeels te wijten is aan

sjiitische milities die sinds 2014/2015 veel machtiger geworden zijn en dat in haar wijk Adhamiya op zeer regelmatige basis sektarisch geweld plaatsvindt, waarbij zij als soenniet extra geïsoleerd wordt.

Verzoekster besluit: *“Indien we deze opgesomde risico's niet in isolatie tot elkaar beoordelen, maar cumulatief, dan kan men niet anders dan besluiten dat verzoekster door bovenvermelde omstandigheden een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon of van zijn menselijke waardigheid zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekster is een soennitische vrouw, afkomstig uit Bagdad. Meer specifiek is verzoekster afkomstig uit de Adhamiya waar zeer regelmatig sektarisch geweld plaatsvindt. Daarenboven was de vader van verzoekster actief bij de Baath-partij.

Verwerende partij is bijgevolg niet geslaagd in de bewijslast die op haar rust.

Verzoekster dient dan ook minstens de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) te worden toegekend.”

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit “Algemeen Ambtsbericht Irak” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016, het document *“Iraq: treatment of high military officials of the former Baath regime and their family members”* van ACCORD van 9 juni 2017, een uittreksel uit *“Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internal Flight or Relocation Alternative (IFA/IRA) in Baghdad for Sunni Arabs from ISIS-Held Areas”* van UNHCR van mei 2016, een uittreksel uit *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 27 oktober 2014, een uittreksel uit *“The Situation for Sunni Muslims in Baghdad”* van Norwegian Landinfo van 23 juni 2017, het artikel *“Baghdad's legal gangs? As Iraqi Police lose control of Baghdad's streets, militias take over”* van 19 januari 2017, een brief van UNHCR dd. 5 februari 2018 getiteld *“Subject: Internal Flight Alternative in Baghdad”*, een uittreksel uit *“Country Information Service, Public theme report”* van Finnish Immigration Service van 29 april 2015 en een uittreksel uit *“Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees”* van UNHCR van december 2011.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij haar verzoek gedeeltelijk baseert op de initiële asielmotieven die door haar echtgenoot werden aangehaald tijdens zijn asielprocedure in 2010, *in casu* de voorgehouden problemen naar aanleiding van de moord op haar vader en de klacht die vervolgens werd ingediend door haar broer, deze asielmotieven door het CGVS reeds ongeloofwaardig werden bevonden, en het gedrag van haar echtgenoot na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – hij keerde omstreeks april of mei 2012 vrijwillig terug naar Bagdad, hij nam zijn intrek in de woning waar hij naar eigen zeggen was bedreigd, hij hernam zijn leven en bouwde dit verder uit, en hij verbleef in Bagdad tot augustus 2015 zonder dat er geloofwaardige indicaties waren dat hij er werd geïsoleerd omwille van verzoeksters vader – het ongeloofwaardige karakter bevestigt van de asielmotieven die door hem werden ingeroepen en aldus bevestigt dat er in hoofdte van haar echtgenoot geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging, (ii) zij zelf geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van voormelde asielmotieven kunnen herstellen, zij net zoals haar echtgenoot nagenoeg niets weet over de precieze functie van haar vader, zij verder niet weet door wie hij werd vermoord, noch wanneer haar broer klacht zou hebben ingediend omwille van het overlijden van haar vader en zij niet kan zeggen wat er in de kopieën van het proces-verbaal of de overlijdensakte staat vermeld, kopieën waaraan overigens, mede gezien de Iraakse context, geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht, en zij noch haar echtgenoot van 2010 tot 2015 enig probleem hebben gekend wat op welke wijze dan ook in verband kan worden gebracht met haar vader of zou toelaten te concluderen dat zij actueel nood zou hebben aan internationale bescherming, (iii) zij en haar echtgenoot wat betreft de redenen waardoor zij in 2015 Irak zouden hebben moeten ontvluchten – problemen met de familie van haar echtgenoot, haar echtgenoot werd door onbekenden in elkaar geslagen, haar moeder werd bedreigd en er werd een aanslag gepleegd waarbij de generator op het werk van haar echtgenoot werd vernield – verklaringen hebben afgelegd die op meerdere punten niet overeenstemmen, waardoor de geloofwaardigheid van deze asielmotieven in ernstige mate wordt ondermijnd, (iv) verzoekster en haar echtgenoot geen uitsluitend bieden over de motieven die achter de nieuwe incidenten staken, (v) verzoekster bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van de problemen met haar schoonfamilie, die nochtans haar concrete vluchtaanleiding uitmaken, verzoekster niet op afdoende wijze kan uitleggen waarom haar schoonfamilie ruim zeven jaar na hun huwelijk plots hardhandige actie tegen haar echtgenoot ondernam en ook haar echtgenoot er niet in slaagt om een overtuigende uitleg te formuleren voor het plotse gewelddadige gedrag van zijn familie, en zij ook geen enkel begin van bewijs voorleggen van deze familiale problemen, (vi) evenmin enig begin van bewijs wordt voorgelegd

betreffende het incident waarbij haar echtgenoot in juli 2015 door een aantal onbekende personen in elkaar werd geslagen, haar echtgenoot evenmin stappen heeft ondernomen tegen zijn belagers, bijvoorbeeld door aangifte te doen bij het politiekantoor, zij en haar echtgenoot enkel verwijzen naar (vage) fysieke klachten aan zijn neus en aan zijn been maar zij geen enkel medisch attest voorleggen met toelichting bij de aard van die klachten, verzoekster en haar echtgenoot zich bovendien tegenspreken over het moment waarop haar echtgenoot werd aangevallen (op weg naar de markt dan wel op de terugweg van de markt naar huis), zij over dit incident weinig meer zeggen dan dat het om personen ging die haar echtgenoot nog nooit eerder had gezien, dat ze hem beledigden en verder niets zeiden, de bewering van haar echtgenoot dat ze waarschijnlijk in opdracht van zijn familie opereerden weinig meer dan een hypothese is die geen enkele feitelijke basis heeft, temeer verzoekster en haar echtgenoot niet kunnen overtuigen dat zij slachtoffer werden van een dergelijk ernstig familiaal conflict, en zelfs indien er zich werkelijk een dergelijk incident voordeed, op basis van hun verklaringen niet valt uit te sluiten dat het om een geïsoleerd geval van criminaliteit ging, (vii) verzoekster en haar echtgenoot evenmin enig begin van bewijs voorleggen van het incident waarbij haar moeder werd bedreigd, hun verklaringen hieromtrent opnieuw bijzonder summier zijn, verzoekster dit voorval bovendien niet vermeldde bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zij en haar echtgenoot geen uitsluitel bieden over de achtergrond van de daders en de motieven die speelden en het hoogst opmerkelijk is dat haar echtgenoot nadien nog tot 25 augustus 2015 in dezelfde woning verbleef en verzoekster en haar moeder zelfs tot 15 oktober 2015 in hetzelfde huis verbleven, (viii) verzoekster tijdens haar opeenvolgende gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met geen woord heeft gerept over het zogenaamde incident waarbij de generator van de baas van haar echtgenoot in november of december 2015 werd vernield en de verklaringen van haar echtgenoot omtrent het beweerd incident bovendien alles behalve overtuigend zijn, zoals omstandig gemotiveerd in de beslissing in zijn hoofde, (ix) zij geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat zij omwille van haar beslissing om geen hoofddoek te dragen of omwille van haar beweerd profiel als vrijgevochten vrouw in een situatie terecht kwam die een toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt daar uit haar verklaringen blijkt dat zij hierom nooit concrete ernstige problemen heeft gekend, (x) de door haar voorgelegde documenten niet aantonen dat zij nood zou hebben aan internationale bescherming, zoals wordt toegelicht en (xi) er actueel geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 april 2018 (CG nr. 1532874), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen naar aanleiding van de moord op haar vader en de klacht die vervolgens werd ingediend door haar broer, noch aan de door verzoekster en haar echtgenoot aangehaalde incidenten die hen ertoe zouden hebben gebracht Irak in 2015 te ontvluchten.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te

weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoekster herhaalt slechts dat haar vader lid was van de Baath-partij en werd vermoord door leden van het Mehdi-leger. Zij verwijst in dit verband naar de door haar voorgelegde overlijdensakte en het proces-verbaal dat werd opgesteld naar aanleiding van de dood van haar vader. In de bestreden beslissing wordt er correct op gewezen dat verzoeksters echtgenoot zich tijdens zijn asielprocedure in 2010 ook reeds baseerde op de voorgehouden problemen naar aanleiding van de moord op verzoeksters vader en de klacht die vervolgens werd ingediend door haar broer. Deze asielmotieven werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter ongeloofwaardig bevonden. In de beslissing die op 18 mei 2011 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd genomen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd dienaangaande het volgende uiteengezet: "(...) De door u ingeroepen gegronde vrees zou het gevolg zijn van het feit dat u (a) de schoonzoon bent van een vermoorde, vooraanstaande ex-Baathist én dat (b) uw schoonbroer een proces aanspande tegen de moordenaars van uw schoonvader, met name tegen enkele leden van het Mehdi-leger en de Badr-brigades (u verklaart namelijk dat uw belagers van groepering wisselden) (zie CGVS, p. 20).

Punt (a) kan worden beschouwd als het centrale punt van uw asielrelaas. U beweert namelijk dat uw schoonvader op 25 oktober 2007 werd vermoord omwille van zijn vooraanstaande positie binnen de Baath-partij. Alle problemen van u, uw gezin en uw schoonfamilie zijn hiervan een al dan niet rechtstreeks gevolg. Vreemd genoeg weet u heel weinig over het verleden van uw schoonvader. Het is inderdaad zo dat u uw schoonvader nooit persoonlijk hebt gekend. Dit neemt niet weg dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u zich nooit bij uw schoonfamilie zou hebben ingelicht over de precieze functie van uw schoonvader binnen de Baath-partij. Zeker niet als het de aanleiding was voor vervolging door gewelddadige groeperingen zoals het Mehdi-leger of de Badr-brigades en u bovendien herhaaldelijk stelt dat uw schoonvader een bekend persoon was. U weet enkel vaagweg te zeggen dat uw schoonvader een verantwoordelijke was binnen de Mansour-wijk en de Al Sayd-club. Gevraagd naar zijn exacte functie binnen de El Sayd-club antwoordt u dat u het niet precies weet (zie CGVS, p. 11). Over zijn verantwoordelijkheden binnen Mansour zegt u dat zijn werk leek op dat van een Mukhtar (zie CGVS, p. 17). Verder weet u bijvoorbeeld niet te zeggen naar welke vergaderingen hij ging (zie CGVS, p. 18). Het meest in het oog springende hiaat in uw kennis is echter uw onwetendheid wat betreft de graad van uw schoonvader in de Baath-partij. U zegt tot tweemaal toe dat u niet weet welke graad hij had (zie CGVS, p. 11 & 17), wat uiteraard bijzonder vreemd is aangezien het van Baathleden doorgaans zeer goed geweten is tot welke graad in de partij zij behoorden. Bovendien staat op de partijkaart die u voorlegt duidelijk vermeld dat hij 'Adu Amil' was. Dat u zich ondanks de ernst van de bedreigingen en ondanks het feit dat deze elementen van essentieel belang zijn voor uw asielaanvraag, niet heeft ingelicht over dergelijke zaken en dat u uw eigen documenten nauwelijks heeft bekeken, zorgt voor grote twijfels omtrent uw gegronde vrees. Dat u zo goed als geen kennis heeft van het verleden van uw schoonvader terwijl dit rechtstreeks betrekking heeft op de aanleiding van uw vertrek uit uw land van herkomst, roept twijfels op bij uw verklaringen dienaangaande.

Hetzelfde geldt voor de documenten die u voorlegt in verband met de moord op uw vader. U weet bijvoorbeeld niet welke doodsoorzaak er op de overlijdensakte staat omdat u deze niet gelezen hebt. Dit is hoogst merkwaardig. Bovendien weet u niet precies wat er in het proces-verbaal staat dat na de moord op uw schoonvader werd opgemaakt. Dit omdat u het niet heeft gelezen en u verkiest dat het CGVS "het zelf leest en analyseert" (zie CGVS, p. 14). Dat u over dergelijke zaken, die de kern van uw asielrelaas raken, dermate vaag dient te blijven ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Wat punt (b) betreft, m.n. de vervolging omwille van de rechtszaak die uw schoonbroer tegen de moordenaars van uw schoonvader aanspande, merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verhaal niet enkel behoorlijk wat onwaarschijnlijke passages bevat, maar dat u daarnaast geen enkel materieel bewijs van zowel de rechtszaak als de bedreigingen voorlegt. Bovendien zijn uw verklaringen op cruciale punten al te vaag, én strookt uw gedrag niet met het gedrag dat van een persoon in uw situatie kan worden verwacht.

Zo is het opvallend dat uw schoonbroer tot eind 2009, dus tot meer dan twee jaar na de feiten (25/10/2007), zou hebben gewacht om klacht in te dienen tegen de moordenaars van zijn vader. Dit is des te opmerkelijk aangezien uw schoonfamilie van in het begin wist wie de daders waren. De daders zochten uw schoonfamilie namelijk op toen ze nog in Mansour woonden (zie CGVS, p. 20). Dat hij wachtte met de klacht tot deze gewelddadige personen opnieuw op vrije voeten waren en het risico op represailles bijgevolg bijzonder reëel werd, is zeer onwaarschijnlijk. Uw uitleg, namelijk dat uw schoonbroer niets kon doen zonder de steun van kennissen, is bovendien niet van dien aard dat het uw verklaringen minder onwaarschijnlijk maakt (zie CGVS, p. 21).

Omtrent de klacht van A.(...) tegen de moordenaars van uw schoonvader beroept u zich opnieuw op uiterst vage verklaringen. A.(...) zou met de hulp van een zekere Q.(...), een Mulazzim awal ('Eerste Luitenant') bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een klacht hebben ingediend. Het is bijzonder opvallend dat u niet weet bij welke dienst Q.(...) precies werkte, noch bij welke instantie de klacht werd ingediend (zie CGVS, p. 16-17). Ook kan u niet zeggen wat er nadien met de klacht is gebeurd. De ene keer wekt u de indruk dat uw broer constant met de zaak bezig is en connecties heeft die de zaak voor hem opvolgen (zie CGVS, p. 15), de andere keer zegt u dat uw schoonbroer zelf niet weet wat er is gebeurd met de klacht (zie CGVS, p. 17). Bovendien hebt u geen enkel document bij waaruit blijkt dat A.(...) effectief klacht indiende tegen de moordenaars van uw schoonvader. Nochtans kan men redelijkerwijs van u verwachten dat u daarvan documenten kan voorleggen, temeer omdat het gaat over een bijzonder essentieel element uit uw asielaanvraag.

Ook uw gedrag strookt niet met het gedrag van een persoon wiens leven en dat van zijn gezin op dermate ernstige manier worden bedreigd. Ten eerste omdat u na de achtervolging en het schietincident van 24 september 2010 geen klacht heeft ingediend bij de politie. Nochtans wist u vlakbij een checkpoint aan uw belagers te ontsnappen, had een officier de wagen van uw belagers gezien, had u uw verhaal aan een officier verteld en toonden de personen bij het checkpoint hun goodwill jegens u: twee soldaten begeleidden u naar huis en hielpen bij het verplaatsen van uw generator, en de dag erna kwam er een officier bij u langs om vragen te stellen over het incident (zie CGVS, p. 19). U had dus mogelijkheden te over om over uw probleem te praten en klacht in te dienen. Ten tweede is het bijzonder onwaarschijnlijk dat u geen klacht zou indienen tegen de onbekenden die u beschoten, omdat die klacht een extra bezwarend element zou zijn in de rechtszaak tegen de moordenaars van uw schoonvader. Aangezien A.(...) bevriend was met Q.(...) en deze persoon dus te vertrouwen was, is het onbegrijpelijk dat u Q.(...) niet op de hoogte bracht van het incident. Ten derde is het onbegrijpelijk dat u zich in de periode na het incident en na uw vertrek niet meer informeerde naar de stand van zaken in de rechtszaak en de vorderingen die A.(...) maakte in zijn zoektocht naar de daders. Zo weet u bijvoorbeeld niet of A.(...) een klacht heeft ingediend aangaande het schietincident (zie CGVS, p. 23). U roept enerzijds een niet onoverkomelijk, praktisch probleem in om te verklaren waarom u geen contact meer had met hem; A.(...) wisselde namelijk van telefoonnummer (zie CGVS, p. 16). Anderzijds vermeldt u een persoonlijk conflict waardoor u niet meer met A.(...) of over A.(...) wil praten (zie CGVS, p. 23). Nochtans kan men van u verwachten dat u uw persoonlijke rancune aan de kant zou schuiven teneinde zich te kunnen inlichten over de ernst van de situatie voor u en uw gezin. Bovendien heeft uw vrouw nog contact met A.(...) en kon u zich desgewenst via haar informeren over de meest recente ontwikkelingen. Dat u dit niet doet is opnieuw een ernstige reden om aan uw gegronde vrees te twijfelen. (...)” Verzoeksters echtgenoot ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In de thans bestreden beslissing voegt de commissaris-generaal hier nog pertinent aan toe: “Het gedrag van uw echtgenoot na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigt het ongeloofwaardige karakter van de asielmotieven die door hem werden ingeroepen. Er dient namelijk te worden vastgesteld dat hij omstreeks april of mei 2012, dus nauwelijks een jaar na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, vrijwillig terugkeerde naar Bagdad en er tot augustus 2015 verbleef. De vaststelling dat uw echtgenoot vrijwillig naar Irak teruggekeerde, intrek nam in de woning waar hij naar eigen zeggen was bedreigd en zijn leven hernam en verder uitbouwde, bevestigt dat er in hoofde van uw echtgenoot geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging en bevestigen het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 23/03/2011, p. 3 , 18-19 – zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 7).

Uw echtgenoot werd op 26 januari 2018 opgeroepen om het nieuwe elementen in zijn dossier, namelijk zijn terugkeer naar Irak, mondeling te komen toelichten op het CGVS en hij kreeg de mogelijkheid de redenen voor behoud van zijn status aan te halen. Uw echtgenoot verklaarde dat hij naar Bagdad is teruggekeerd omdat u ziek was en omdat uw moeder, bij wie u inwoonde, eveneens medische klachten had. Hij was van oordeel dat u niet langer alleen in Irak kon verblijven. Bovendien was zijn aanvraag tot gezinshereniging afgewezen, waardoor een terugkeer naar Irak zich opdrong (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 6). Gesteld dat dit werkelijk de reden was, dan nog neemt dat niets weg van de vaststelling dat zijn vrijwillige terugkeer niet te vereenzelvigen valt met de ernst van de door hem voorgehouden vrees. Bovendien neemt het evenmin iets weg van de vaststelling dat hij na zijn terugkeer tot augustus 2015 in Bagdad heeft verbleven (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 9-11). Het feit dat uw echtgenoot van mei 2012 tot juli 2015 zijn leven in Bagdad kon verderzetten zonder dat er geloofwaardige indicaties waren dat hij er werd gevisieerd omwille van uw vader, ondergraaft de voorgehouden vrees. Uw echtgenoot slaagde er trouwens niet in een goede verklaring te geven voor de merkwaardige vaststelling dat hij zo lang uit de problemen kon blijven. Hij bleef naar eigen zeggen altijd bij jullie wonen, terwijl jullie de woning niet verlieten, en zijn verplaatsingen bleven beperkt tot uw woon-werkverkeer (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 15). Dit staat haaks op wat hij aanvankelijk liet optekenen,

namelijk dat jullie nergens veilig waren voor jullie belagers en dat men hem zou weten te traceren en onderscheppen.

Zelf brengt u geen elementen aan die de geloofwaardigheid van bovenvermelde asielmotieven kunnen herstellen. Net zoals uw echtgenoot tijdens zijn initiële verzoek weet u nagenoeg niets over de precieze functie van uw vader. Verder weet u niet door wie hij werd vermoord, weet u evenmin wanneer uw broer klacht zou hebben ingediend omwille van het overlijden van uw vader en kunt u niet zeggen wat er in de kopies van het proces-verbaal of de overlijdensakte staat vermeld. Dat u om psychologische redenen niet in staat zou zijn deze documenten te lezen is geen afdoende verschooning voor uw gebrek aan kennis daar u deze documenten voorlegt om uw nood aan internationale bescherming te staven en er kan worden verwacht dat u op een of andere manier op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze documenten. Dient hierbij te worden opgemerkt dat het hier louter kopies betreffen waaraan, mede gezien de Iraakse context, geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. Dient daarenboven te worden vastgesteld dat u noch uw echtgenoot van 2010 tot 2015 enig probleem hebben gekend wat op welke wijze dan ook in verband kan worden gebracht met uw vader of zou laten toelaten te concluderen dat u actueel nood zou hebben aan internationale bescherming (zie CGVS, W.(...), p. 7-9).” Verzoekster voert in het verzoekschrift niet het minste concreet verweer tegen voorgaande vaststellingen en overwegingen, die dan ook onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoekster laat tevens de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar en haar echtgenoot aangehaalde redenen die hen ertoe zouden hebben gebracht Irak in 2015 te ontvluchten (problemen met de familie van haar echtgenoot, haar echtgenoot werd door onbekenden in elkaar geslagen, haar moeder werd bedreigd en er werd een aanslag gepleegd waarbij de generator op het werk van haar echtgenoot werd vernield). Ook deze uitgebreide motivering blijft aldus gehandhaafd en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoekster betwist evenmin dat zij nooit ernstige concrete problemen heeft gekend omwille van haar beslissing om geen hoofdoek te dragen of omwille van haar beweerde profiel als vrijgevochten vrouw. Zij toont aldus op geen enkele wijze aan dat zij om deze reden actueel een nood zou hebben aan internationale bescherming.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij voormelde appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De door u voorgelegde identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden bevestigen hoogstens jullie nationaliteit, identiteit, en afkomst. De weigering van jullie aanvraag tot gezinshereniging doet enkel uitspraak over de door jullie gevolgde procedure voor gezinshereniging. De door u voorgelegde documenten in verband met het overlijden van uw vader en de beweerde incidenten die voortvloeiden uit zijn dood werden reeds bij de beoordeling van uw echtgenoot zijn initiële asielaanvraag in overweging genomen. De documenten waren niet van dien aard dat ze het ongeloofwaardig karakter van zijn asielmotieven teniet konden doen. Ze kunnen in kader van uw huidige asielaanvraag zeker gezien de hierboven reeds aangehaalde opmerkingen betreffende de vorm van deze documenten en uw onwetendheid over hun inhoud bijgevolg evenmin aantonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.”*

2.7.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad op zich niet doch zij meent dat er *in casu* persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Zij verwijst naar arrest nr. 198 228 van 20 november 2017, waarin de persoonlijke omstandigheden werden omschreven als volgt: *“De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.”*

Zij haalt vooreerst informatie aan waaruit moet blijken dat vervolging van ex-Baathisten en hun familieleden nog steeds op systematische wijze gebeurt en concludeert hieruit dat zij extra wordt geïsoleerd omwille van haar zeer nauwe link aan de Baath-partij. Gelet op de vastgestelde onwetendheid in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot over de precieze functie van haar vader binnen de Baath-partij, rijzen echter ernstige twijfels over het voorgehouden profiel van verzoeksters vader als bekende en vooraanstaande ex-Baathist. Wat er ook van zij, zo verzoekster in het verzoekschrift terecht opmerkt dat Baathisten en hun familieleden ook in een recent verleden nog steeds werden/worden geïsoleerd en aldus een risicoprofiel hadden/hebben, dient te worden benadrukt dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep op zich niet kan volstaan om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft, waarbij de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico op het lijden van ernstig schade *in concreto* dient aan te tonen, waar verzoekster evenwel faalt. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat verzoekster geen geloofwaardige problemen aanhaalt die zij omwille van het (voorgehouden) Baath-verleden van haar vader zou hebben gekend, dat zij geen concrete, op haar persoon betrokken feiten aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat zij daadwerkelijk bij terugkeer wordt bedreigd of vervolgd of dat wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat en dat zij er aldus niet in slaagt om de individualisering van haar vrees aan te tonen. De Raad stelt vast dat verzoekster ook in voorliggend verzoekschrift niet verder komt dan het louter pomen van een reëel risico op het lijden van ernstige en de verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat Baathisten een risicoprofiel hebben en dat er in 2015 en 2016 nog meerdere aanslagen/moorden werden gepleegd op personen die expliciet konden worden gelinkt aan de toenmalige Baath-partij. De argumentatie in het verzoekschrift doet evenwel niets af aan de vaststelling dat verzoekster geen geloofwaardige problemen heeft aangehaald die in verband kunnen worden gebracht met haar vader. Het louter verwijzen naar algemene informatie over de vervolging van ex-Baathisten kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat zij actueel nood zou hebben aan internationale bescherming. Dit klemmt des te meer daar in het door verzoekers geciteerde ambtsbericht van 2016 wordt gesteld dat *“personen die vanwege hun affiliatie met de Baathpartij problemen verwachten er niet voor zouden kiezen om naar Irak terug te keren.”* Nochtans keerde verzoeksters echtgenoot, die in het kader van zijn asielprocedure in 2010 verklaarde een vrees voor vervolging te koesteren omdat hij de schoonzoon is van een vermoorde, vooraanstaande ex-Baathist en omdat zijn schoonbroer een proces aanspande tegen de moordenaars van zijn schoonvader, in april of mei 2012 vrijwillig terug naar Bagdad. Twee weken na zijn terugkeer vestigde hij zich met verzoekster opnieuw in hun huis in Adhamiya, waar zij voor zijn vertrek naar België woonden en waar zij geen problemen kenden tot juli 2015. De vrijwillige terugkeer in 2012 van verzoeksters echtgenoot naar Bagdad en de vaststelling dat zij er vervolgens samen hun leven konden verderzetten zonder dat zij er werden geïsoleerd omwille van het (beweerde) Baath-verleden van verzoeksters vader, ondergraft volledig de door verzoekster voorgehouden vrees.

Waar verzoekster in het verzoekschrift voorts aanhaalt dat zij als soenniet meer risico loopt op individuele doelgerichte vormen van geweld door de sjiiitische milities en zij op algemene wijze wijst op het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad in het algemeen en in haar wijk Adhamiya in het bijzonder, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie inderdaad blijkt dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gerichte vormen van geweld, zoals verzoekster ook in haar verzoekschrift beschrijft. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de recente landeninformatie kan echter worden afgeleid dat er actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De Raad benadrukt te dezen dat verzoekster noch tijdens haar gehoren, noch in onderhavig

verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat zij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij, behoudens haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad of meer specifiek in haar wijk Adhamiya.

Gelet op het voorgaande, heeft verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat zij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.8. In zoverre verzoekster zich nog beroept op het beginsel van eenheid van familie, zij betoogt dat de aan haar echtgenoot toegekende subsidiaire beschermingsstatus – die onwettig werd opgeheven bij beslissing van 13 april 2018 – tot haar moet worden uitgebreid, en zij in dit verband verwijst naar artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). Verzoekster wijst er overigens correct op dat de aan haar echtgenoot toegekende subsidiaire beschermingsstatus op 13 april 2018 werd opgeheven. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in deze opheffingsbeslissing vast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijzing in de omstandigheden in verband waarmee aan verzoeksters echtgenoot de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is, alsook dat er in zijn hoofde geen dwingende redenen zijn als gevolg van vroegere ernstige schade om de bescherming van zijn land van nationaliteit niet in te roepen. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 210 472 van 3 oktober 2018.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid

kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS